

Атанас Далчев
Нейде в Русия

След като дълго е препускал,
най-сетне спира влакът. Гара.
Спокойно над земята руска
изминалият ден догаря.

Пред мен, на надлеза огромен,
прегръщат се мома и момък.
Високо горе на небето
аз виждам двата силуета.

Един човек велосипеда
възседа и потегля в здрача.
Загубено, детенце бледо
само в навалищата плаче.

Но скръзва жалостно вагонът.
Отдръпва се назад перонът.
И втурва се отново влака.
И гарата изчезва в мрака.

Така аз няма да узная
къде е велосипедиста
отивал и дали на края
е стигнал там, където иска;

изпращала ли е момата,
или посрещала момчето;
и своята майка във тълпата
намерило ли е детето.

Ний няма да се видим вече.
Разминали сме се навеки.
Не като чужденец ли вечен
минава през света човекът?

1965 г.

КРАЙ

© 1965 Атанас Далчев

Източник: <http://litclub.com/library/bg/dalchev/>

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/12157>]